

SD-Kuriren

NR 27 1996 Pris 20:-

**Engelbrektsmarschen-
Mötesfriheten hotad!**

**Årsmötet-
Södertälje -96**

**Abortfrågan-
På liv och död!**

**Utökat sidantal-
Nu 20 sidor!**

Kära läsare

Som det föll sig kom förra numret ut strax efter riksårsmötet, men detta är första numret som görs efter mötet i Södertälje, och därför kommer ett årsmötesreferat i detta nummer.

På riksårsmötet utlovades det att SD-kuriren skulle komma ut regelbundet, och framför allt oftare. Detta skall vi hålla. Vi tänker gå ut hårt och försöka få ut den en gång i månaden. Vi kommer att behöva mycket material från våra skribenter för att lyckas med det, men det gäller att sikta högt. Om vi skall kunna profilera oss inför nästa val får vi inte rygga för några ansträngningar. SD-Kuriren är mycket viktig för denna profilering.

Det är besparingstider i landet, och riksdagspartierna diskuterar som bäst hur man kan få in pengar till rikets ansträngda kassa. De borgerliga vill höja matmomsen och slopa dubbelbeskattningen på aktier, socialdemokraterna vill höja förmögenhetsskatten på aktier. Moderaterna har faktiskt vågat sig på att föreslå sänkta kostnader för asylmottagningen, liksom en större sänkning av u-hjälpen än vad centern och socialisterna har föreslagit.

Denna sänkning har naturligtvis lockat idel ljusets riddare i riksdagen som vill framstå som goda att protestera. Förslaget att sänka u-hjälpen till 0,7 procent av BNP avvisades av två kvinnliga ledamöter i centern respektive socialdemokraterna. De föreslår i stället en femårsplan som skall återställa biståndet till en procent av BNP. Pengarna skall tas från försvars- och väganslagen; militärer och bilister är som vanligt de mest politiskt korrekta att angripa i besparingsförslag.

Även om u-hjälp är en klart bättre metod att hjälpa nödställda än vår asylmottagning, har den aldrig varit särskilt effektiv. U-hjälpsmiljarderna har dessutom haft en tendens att alltid hamna i länder med vänsterregimer. Av detta kan man bara dra två slutsatser: Antingen är det bara länder med vänsterregimer som blir u-länder, eller också är vår u-hjälp inte humanitär, utan politiskt betingad.

Det är förunderligt att det anses som nödvändigt, och i bland till och med som god statsmannaskap att skära ned de sociala skyddsnäten för det svenska folket, samtidigt som det tydligen är så motbjudande för alla rättänkande att skära ned på bidragen till andra länders folk. De må kalla det solidaritet. Själv kallar jag det ansvarslöshet.

I detta nummer:

Ledarens ledare.....3

Kultur: Stenbocks kurir.....4-5

Abortfrågan.....6-7

Försvaret bantas.....8

Det var då.....9

Engelbrektsmarschen.....10-11

Årsmötet.....12-13

Årsmötets inledningstal.....14-15

Det sönderfallande

folkhemmet.....16-17

Insändarsidan.....18

Partibutiken.....19

SD-KURIREN

– Tidningen som kämpar för Dig –

SD-KURIREN NR 27-1996

Skriv till SD-Kuriren

Redaktionen tar tacksamt emot pressklipp eller synpunkter på innehållet. Anteckna datum på eventuella pressklipp och ange vilken tidning de kommer ifrån. SD-Kuriren tar även emot manus till artiklar. Bifoga gärna foton (som du själv tagit, tillsammans med din artikel). Vi kan tyvärr ej returnera insända manus.

Stöd SD-Kuriren

SD-Kuriren är i stort behov av ekonomiska bidrag för att ständigt kunna utvecklas. Vi är tacksamma för alla bidrag, stora som små. Använd alltid Sverigedemokraternas postgiro: 23 45 65-0 och skriv "Tidningsfonden" på talongen.

Prenumerera på SD-Kuriren

Du prenumererar på 6 nummer för 120 kronor som insättes på Sverigedemokraternas postgiro. Märk talongen "6 nr SDK".

Innehållet i SD-Kuriren

Innehållet behöver inte alltid överensstämma med Sverigedemokraternas officiella ståndpunkt. **Ansvarig utgivare:** Lars Emanuelsson. **Redaktör:** Torbjörn Kastell. **Redaktion:** Mikael Jansson, Eva Nyman, Jimmy Windeskog, Patrik Lindgren. **Framsida:** Foto: Patrik Lingren. **Adress:** SD-Kuriren, Box 200 85, 104 60 STOCKHOLM. **Tel:** 08-641 20 11. **Fax:** 08-643 92 60. **Postgiro:** 23 45 65-0. Eftertryck tillåtes endast om källan anges tydligt med fullständig adress. SD-tryck, Sthlm, juni 1996. ISSN 0284-6861.

Mikael Jansson har ordet

Perfol
10972

Mikael Jansson, ordförande i SD.

Bästa läsare!

Som man sår får man skörda. Tyvärr för Sveriges del kan man tillägga. De politiker som vanstyrt Sverige de senaste decennierna har berett oss en usel skörd. Nu måste vi alla sona deras vansinniga politik. Ett område inom vilket vi får vidkänna drastiska nedskärningar är sjukvården. Bara i Örebro tex har regionsjukhuset nyligen sagt upp ca 800 av 5 000 anställda. För de som inte själva ansträngt sig att granska Örebro läns landstings årsredovisningar kom uppsägningarna säkert överraskande. Kanske blev de som bestämde budgetarna också överraskade. S-landstingsrådet Sören Gunnarsson lovade faktiskt år för år att ekonomin var i balans, och under överhettningen byggdes ett nytt stort komplex. Nu vill Sören Gunnarsson att alla skall vara nöjda med krisbesparingarna, samtidigt som han viftar undan alla önskemål om att han skall ta konsekvenserna av sitt misslyckande och avgå. Situationen känns nog igen på många håll i landet.

Sverigedemokraternas sjukvårdspolitik utgår från bla en hörnsten, den att det offentliga huvudmannaskapet för sjukvården skall samlas under ett tak; primärkommunens. Genom att lägga ned landstingen och föra över dess verksamheter till kommunerna kan ett flertal effektiviseringsmoment erhållas. Administrationen kan minskas, Vården av äldre och serviceboendeformerna för äldre kan samordnas. Den politiska debatten och ansvaret blir tydligare när alla kommunala frågor hamnar under ett tak i varje kommun.

Jag minns den skepsis jag kände när ÅDEL-reformen skulle genomföras. ÅDEL-reformen innebär ett dribblande med vårdansvaret för äldre

medicinskt färdigbehandlade vars hälsa inte tillåter att de bor i eget boende. Naturligtvis skall dessa människor inte behöva ligga i stora, sterila salar med för de helt obekanta medmänniskor. Ur askan i elden kom emellertid dessa oftast mycket vårdbehövande äldre när kommunerna genom ekonomiska tvångsinstrument (de får betala dygnsavgift för medicinskt färdigbehandlade äldre till landstingen) tvingades att överta ansvaret utan att ha den medicinska kompetensen. Utvecklingen har visat att mina farhågor var berättigade, dokumentation visar nu att människor som berörts av ÅDEL i många fall farit illa. Istället för att dribbla med vårdansvaret kan Sverigedemokraternas förslag sägas innehålla incitamenten till en mänsklig sjukvård.

En annan hörnsten i Sverigedemokraternas sjukvårdspolitik är betoningen på friskvård och viljan att skapa naturliga livsbetingelser för de cellstater vi alla i en trång biologisk mening är. Ett tillstånd av allmän svaghet i en människas grundläggande ämnesomsättning kan resultera i olika sjukdomar genom inverkan av slumpvisa faktorer. Exempelvis kan en tillfällig infektion göra att något kroppssystem "faller över kanten" och ett kroniskt sjukdomstillstånd inträder. Avslöjandet av hur detta egentligen går till och vilken roll immunförsvaret spelar hör framtidens forskning till. Vi måste dock acceptera faktumet att en rad hälsotal har börjat försämrats. Flera rötter till detta onda går att blottlägga:

1. Stressfaktorn. Få utav oss moderna svenskar hinner unna oss ens en kort stunds vaken, daglig eftertanke.

Istället tillåter vi en mängd struntsaker ta vår tid.

2. Undernäringsfaktorn. Då den industriella konstgödslingen utarmar åkrarna, och då maten bestjäls på mycket av sitt näringsinnehåll i livsmedelsfabrikerna, har vår kost kommit att innehålla bara bråkdelar utav vissa viktiga vitalämnen jämfört med kosten vid seklets början.

3. Giffaktorn. Förutom de gifter som vi sätter i cirkulation och som hamnar i vår mat indirekt, finns det också tillsatser i maten (ofta onödiga) vars hälsoeffekter är mycket tvivelaktiga.

4. Brist på motion. Endast de allra yngsta barnen rör sig tillräckligt mycket. Motordrivna fortskaffningsmedel, TV och andra bekvämligheter har gett oss stillasittande vanor. Idrotten som skulle kunna fylla tomrummet efter forna tiders grovarbete tenderar till att få en liten betydelse när en liten grupp elitidrottare och en stor grupp "TV-idrottare".

Svensk sjukvård ligger långt framme vad gäller akutvård och symptombehandling men har hamnat i försvarsställning mot den s.k. alternativa medicinen. Nya vådrutiner skall antas efter kritisk granskning men forskningen måste vara förutsättningslös. Kinesisk akupunktur och örtmedicin kan vara värt en granskning, särskilt som den svenska naturmedicinska kunskapen försvann i häxbränningarna.

Kultur:

Stenbocks kurir

Carl Snoilsky (1841 - 1903) var en skald av adlig börd, ledamot av Svenska akademien. Han var medlem i "Namnlösa sällskapet", en studentförening i Uppsala med flera diktare som medlemmar. Snoilsky har givit ut ett antal dikter med livfulla situationsbilder ur den svenska historien. En av de mer kända är "Stenbocks kurir", som skildrar general Stenbocks sändebuds färd till Stockholm där han till kungafamiljen överlämnar budet om segern vid slaget vid Helsingborg.

Är det den vilde jägarn, som sätter av i sträck?
Ur stugan tittar bonden med undran och med skräck.
En mörkblå ryttarkappa som i en blixtn han ser,
pistoler, älghudskyller, en kronans officer.

Stortidender förvisso den för, som har så brått.
"Gud hjälpe oss, med dansken har säkert slaget stått".
En ängslig fråga, vågad av gamle fader Lars,
bak den försvunne ryttarn i tomma rymden bars.

Han redan är långt borta liksom en skjuten pil,
Ännu i natt han hinner väl några goda mil.
Ej ro, ej rast, ej vila, så heter hans paroll,
och efter honom stupat en häst för varje håll.

Av Skånes våta lera hans dräkt är fullbestänkt,
Ur Smålands gråstenshällar hans fåle gnistor sprängt.
På Roxens tärda isar han nyss för livet stritt,
bland Sörmlands hala backar nu brusar fram hans ritt.

Den forna nummerhästen, av skum och blod betäckt,
tycks gripen av en iver med ryttarens i släkt.
Han också stått i ledet och offerar glad sin hud
för att i morgon bära till Stockholm Stenbocks bud.

Ja, vissten ni det bara i Sveriges spridda tjäll,
där bön om seger sändes med psalmen upp i kväll.
I djupt försagda hjärtan ja, andade blott ni,
vad dessa hovar sade som dånade förbi!

För första gång på länge gjöt marssol ut sitt gull
på Stockholms stad, då vakten fick brått vid Södertull.
"Kurir i från grev' Stenbock"! Upp flyger bommens slå
för ryttaren och hästen, halvdöda båda två.

Vid slussen störtar skymmeln, han mäktar icke mer.
Till fots den trötte krigarn till slottet sig beger.
För kungahuset har han ett krutrökssvärtat brev,
som generalen lutad mot sadelknappen skrev.

I borgen, byggd av Wrangel, på Riddarholmens ö,
med flygeltornens rundlar vid strand av mälarsjö.
Fru Hedvig Eleonora, den höga ättemor,
Ett stöd för karlar trenne, i sorg och oro bor.

Hur har i ångest fordom hon vakat många stund,
då maken stred vid Warszaw', då sonen stred vid Lund!
Sist ljud i hennes öra Poltavs dunderskall;
det bud, härnäst hon väntar, kan vara Sveriges fall.

I sitt gemak hon sitter, den gamla drottning god,
sondottern, stolts Ulrika, står stel liksom en stod.
Ett enda ord ej kommer från pfalzisk underläpp,
och hela hovet tiger, man hör blott urets knäpp.

Men vilket sorl i trappan! Nu dörr på dörr slås opp.
Bandrosor och peruker en viskning genomlopp.
En kammarsven förkunnar: "Kurirn, ers majestät!"
Med vördnad träder hovet tillbaka några fjät.

Av två drabanter ledes en halvt avsvimmad man,
i tunga ryttarstövlar med möda vacklar han.
Vart steg på golvet lämnar ett steg av Sveriges jord.
Han bjuder till att tala, då tryta sans och ord.

Med lugn på skrynklig panna men dödsblek som en hamn,
den ädla frun sig reser ur kronprydd länsstols famn.
"Sitt, herr kornett!" hon säger, och hovet skåda får
en syn förutan like: han sitter, och hon står.

Hon vinkar, och in bäres en mäktig dryckesmugg,
där hög i drivet silver kung Karl ses skifta hugg;
det rehnska vinet pärlar vid kannans blanka rand;
hon räcker den åt krigarn med stark fast åldrad hand.

"Som bra soldat, det ser jag, er plikt ni redligt fyllt,
av mig och av oss alla ni tacksamhet förskyllt.
Tag detta som ett minne! Drick först er konungs skål,
och låt oss sedan höra er sändnings föremål!"

Hans läppar knappast fuktats av druvans gyllne blod,
förn till hans kinder strömmar å nyo livets flod.
Han stiger upp, gör ställning. Till alla svenska bröst
När lik en ängels stämma den enkle krigarns röst.

"Den sista februari vi med den högstes makt
vid Helsingborg i drabbning vår ovän nederlagt.
Vi ha troféer, fångar i flera tusental,
som närmare här skriver vår tappre general".

Den gamla karlamodern i tårar strålar blid:
"Nu låt din tjänarinna få fara hem i frid!"
bland snyftningar i glädje i högljudd jubelkor
prinsessans anlet' ljusnar. Hon liknar då sin bror.

Där utanför kring slottet ren mängden böljar tät.
"Viktoria!" och "Stenbock!" det som ett tordön lät.
"Som Gideon han fäktat, den rikets trogne jarl.
Nu bytes sorg i lycka, nu få vi hem kung Karl".

Allt djupare på torget sig skockar folkets hop.
"Vi vilja se kuriren", så hörs ett allmänt rop.
När borgens port upplåtes och äntligen han röjs,
av hundra armar fattad i luften strax han höjs.

En storm av frågor susar i samma andedrag,
envar vill veta mera om denna stora dag.
Där spörjes mer, än tio att svara på förmått,
om Burensköld och Dücker och om "Geschwinda
skott".

Och han, som budet förde, det gäller honom ock.
Man kyssa vill hans händer och röra vid hans rock.
Är det en härlig seger, vars make icke sports,
en sådan ritt ej heller i mannaminne gjorts.

Från arsenalen dundrar med jämna mellanrum
den åska, vilken världen för alltid trodde stum;
och alla hjässor blottas då segerfröjdens tolk,
S:t Gertruds klockspel ringer; "Nu tackar Gud allt
folk".

Abortfrågan

Om rätten till liv och vad SD anser

Knappast någon fråga har som abortfrågan orsakat så många och långa diskussioner i Sverigedemokraternas interna debatt. Då partiet i övriga frågor vanligen uppvisar en mycket stark enighet, lyser skillnaden mellan medlemmarnas åsikter i abortfrågan så mycket starkare. Alla nyanser i frågan, från totalt abortförbud till ingen abortreglering alls finns representerade bland medlemmarna. SD-

Kuriren tar i denna artikel upp partiets tvistefråga framför alla andra. Dessutom intervjuas två partimedlemmar som representerar det liberala respektive det konservativa lägret.

Att abortfrågan engagerar så många beror sannolikt på att det finns så många aspekter på saken; medicinska, politiska, religiösa och etiska. Den etiska frågan är kortfattat; i hur stor utsträckning ett ofött barn kan betraktas som en människa med okränkbar rätt att leva, eller som en del av kvinnans kropp som kvinnan i fråga därmed har rätt att bestämma över. De flesta religioner förbjuder eller ser med starkt missnöje på aborter. De mest restriktiva lagarna mot abort finns i fundamentalistiska muslimska stater, i vissa afrikanska länder, samt i Latinamerika.

Antalet aborter är mycket stort. Under 80-talet utfördes runt om i världen mellan 40 och 60 miljoner aborter, varav 33 miljoner var legala. I Sverige ligger antalet aborter i storleksordningen 40 000 om året. Inom Sverigedemokraterna är både abortliberaler och konservativa överens om att detta är en skrämmande hög siffra. Med tanke på att efterfrågan är tämligen stor på adoptioner, har det ofta påpekats i den interna debatten att det är något allvarligt fel när par som vill bli föräldrar adopterar barn från Asien och Afrika, samtidigt som vi årligen tar livet av 40 000 ofödda svenskar.

Medan de som förespråkar en restriktiv abortpolitik pekar på det ofödda barnets rättigheter, framför abortliberalerna kvinnans rättigheter i första hand. Detta gäller i synnerhet då graviditeten är en följd av våldtäkt, incest, eller då kvinnans hälsa kan hotas, omständigheter där de flesta även på den konservativa sidan anser att abort är acceptabelt. Men även abortliberalerna anser sig se till barnets bästa. De menar att ett barn skall vara välkommet och ha rätt till en god uppväxt, något som inte alltid blir fallet om kvinnan mot sin vilja tvingas föda barnet, eller om hon på grund av

barnet skulle tvingas avbryta studier eller arbete. I de fall en oönskad graviditet uppstår har kvinnan dessutom sällan stöd av barnets fader.

Men även om barnet genom exempelvis adoption skulle kunna tillför säkras en dräglig uppväxt, anser ändå abortliberalerna att man bör kunna kräva av en kvinna att hon skall genomgå graviditeten bara för att sedan lämna bort barnet.

I debatten har det ofta diskuterats när ett foster skall kunna betraktas som ett mänskligt liv. Fakta i målet är att embryot har ett pulserande hjärta redan efter tre veckor, och att fostret därmed har ett eget liv. Det dröjer dock naturligtvis mycket längre innan fostret skulle kunna överleva utanför modern. Det finns abortliberaler som anser att innan dess kan det inte betraktas som mord att abortera fostret.

De konservativa har i sin argumentation ofta framfört de metoder som används för att göra abort. En vanlig metod är att föra in ett plaströr i livmodern och suga ut fostret med vakuumpress. Andra metoder förekommer. I Frankrike utvecklades på 1980-

talet en abortdrog, RU 486. Den framkallade missfall, och ansågs vara åttiofemprocentigt effektiv de första sex veckorna under graviditeten. Drogen används dock bara i Frankrike, Storbritannien och Kina.

Den prenatala diagnostiken (fosterdiagnostiken) har medfört ytterligare en dimension i frågan. Då man numera kan avgöra om ett foster kan vara sjukt eller handikappat, till exempel om det har Downs syndrom eller blöddarsjuka, förekommer selektiva aborter; i stället för att det är den oönskade graviditeten som sådan som är orsaken till abort, är det vid selektiva aborter egenskaper hos fostret man inte vill ha. Abortliberalerna försvarar detta med att det är barnets rättighet att växa upp under människovärdiga förhållanden, men ett vanligt motiv till att man väljer att abortera ett skadat foster är att man känner att man inte klarar av att bli handikappförälder. De fysiska och psykiska påfrestningarna blir för svåra. Det behövs knappast sägas att många som förespråkar restriktiva abortlagar anser selektiva aborter som särskilt motbjudande. De anser att om man tillåter selektiva aborter, är detta ett steg i riktningen mot elitsamhället, ett samhälle där de sjuka och svaga inte ens tillåts att födas.

Vid Sverigedemokraternas årsmöte 1996 beslutades det att abortfrågan skulle tas upp i partiprogrammet som föremål för en folkomröstning. Inte heller detta tillfredsställde alla parter, då vissa ansåg att partiet borde ha en klar ståndpunkt i en så viktig fråga. Men då man vid tidigare årsmöten har fått mycket jämna omröstningar i frågan, skulle partiet få trycka upp nya program varje år allt eftersom de båda sidorna vinner omröstningarna. Därför är det för närvarande knappast möjligt att ange en definitiv ställning i partiprogrammet.

Två Sverigedemokraters åsikter

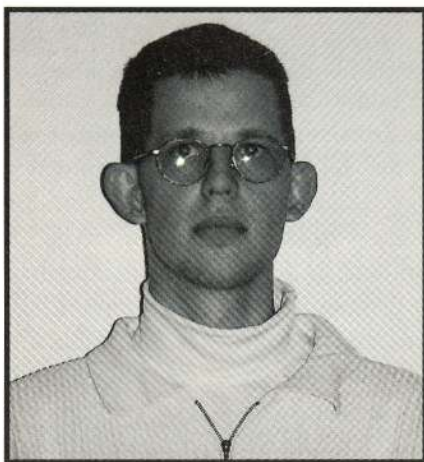
Magnus Edman från Sala sitter i parti-styrelsen som regionsansvarig för Bergslagen. Han anser att partiet bör hålla en liberal linje i abortfrågan.

SD-Kuriren:

Magnus, du har vid årsmötena röstat för en liberal abortpolitik. Varför?

Magnus Edman:

Jag anser att alla har rätt att födas till ett bra liv. Den motion som SD-Uppsala lade fram (vid årsmötet, reds anm) skulle i princip innebära att man tvingar tolvåriga flickor som gjorts gravida att föda barn. Så ung är man knappast mogen att vara moder. Det är uppväxtproblemen för sådana barn som föds genom lagstadgat tvång som är mitt främsta

**Magnus Edman, Sala:
Abortliberal.**

argument.

SD-K: Känner du till teknikerna som används vid aborter?

ME: Det kan jag inte direkt påstå, även om jag hört talas om att man suger ut fostret med vakuumtryck. Visst kan man kalla ett foster för ett liv, men vad för slags liv? Ett liv är när barnet föds, eller ett par månader innan, när alla organ är utvecklade.

SD-K: Vad anser du om att vävnad från aborterade foster

används i den medicinska forskningen?

ME: Kan det rädda andra, levande människors liv, är det okej. Använder man bara vävnad är det ingen som

lider. Då är det mycket värre när man använder djur inom forskningen.

SD-K: Skall kvinnan ha total bestämmanderätt i fråga om aborter?

ME: Inte skulle jag då bli glad om jag hamnade i den sitsen att kvinnan inte vill föda barnet när jag vill det. Men om en sådan konflikt uppstår, är det ändå kvinnan som skall bestämma. Det är ju ändå hon som bär barnet och måste ta hand om det i början.

SD-K: Vad anser du om det höga antalet aborter i Sverige? Vad kan man göra för att minska dem?

ME: Det är alldeles för många aborter, det står klart. Mycket beror det på dålig ansvarskänsla. Men Sverigedemokraterna presenterar ett handlingsprogram som inriktar sig på att öka folks ansvarskänsla och moral. Det är mycket troligt att aborterna kommer att minska i antal då vi tar över. Inte genom lagstadgat tvång, utan genom ökad ansvarskänsla.

Mattias Karlsson från Bälinge är ledamot av SD-Uppsalas styrelse. Det var SD-Uppsalas motion som startade abortdebatten på detta års riksårsmöte. Mattias tillhör dem som anser att vi bör ha restriktiva abortlagar.

SD-Kuriren: Mattias, varför har du yrkat på en restriktiv abortpolitik?

Mattias Karlsson: Jag anser att abort är mord. Kanske inte fullt lika allvarligt, men i princip. Att värna liv är viktigt, och som ett nationellt parti bör Sverigedemokraterna värna de ofödda svenskarnas rätt att leva.

SD-K: Du anser alltså att abort i princip är liktydigt med mord?

MK: Ja, det är samma sak.

SD-K: Är det inte fara för att fler illegala aborter kan bli följden av alltför restriktiva abortlagar?

MK: Nej, det finns inget som tyder på det. Innan den nya, friare abortlagen infördes 1974 var det inte så många illegala aborter. Sedan bör straffen vara hårda för illegala aborter. En läkare som utför abort skall kunna åtalas för mord eller dråp.

SD-K: Skall kvinnan som vill göra

abort också straffas om hon låter utföra den?

MK: Nej, inte lika hårt i alla fall. I värsta fall som vållande till annans död. Men det är läkaren som bär det yttersta ansvaret.

SD-K: Är det rätt mot kvinnan att med hård lagstiftning tvinga henne att föda ett oönskat barn?

MK: Som det är nu, är det i praktiken bara kvinnan som bestämmer om abort. Mannen har faktiskt lika stor del i det hela. Dessutom skall aborter tillåtas i undantagsfall, om graviditeten är en följd av våldtäkt eller incest, när kvinnans liv eller hälsa kan vara i fara, eller om barnet skulle vara allvarligt sjukt eller handikappat.

SD-K: Då är du alltså för att fostret kan aborteras om man med prenatal

diagnostik upptäcker att det är skadat?

MK: Ja, ett barn har rätt att växa upp friskt och under normala förhållanden.

SD-K: Sammanfattningsvis, hur kan man effektivt minska antalet aborter?

MK: Med hård lagstiftning, men framför allt med information. Som det nu är om en kvinna skulle få en oönskad graviditet, är det första man frågar henne om hon vill göra abort. Det är fel sorts mentalitet. Abort är accepterat som den första lösningen, och det är fel. Vad man

**Mattias Karlsson, Uppsala:
Abortmotståndare.**

måste göra är att öka respekten för mänskligt liv, även de oföddas mänskliga liv. Det måste göras genom information och ordentlig undervisning i skolorna.

ÖB presenterar dödslista!

När först arméchefen och sedan ÖB presenterade sin lista över regementen som skall läggas ned var tragiskt nog I13 Falun ett av dem. Det som var ännu värre var att I13 inte var det enda regementet på den listan. Riksdagens kraftiga besparingsförslag inom hela försvaret med hela 25% av anslaget, då medtaget den normala inflations- och kostnadsutvecklingen gör att Sverige tappar en stor del av sin förmåga att försvara sig i händelse av ofred. Politikerna motiverar sitt agerande med att:

Situationen i vårt närområde är lugn och stabiliserad.

Sverige har inga fiender. Genom att nedrusta sänder Sverige ut signaler till omvärlden som skall motivera den att nedrusta (moraliskt föredöme). All offentlig verksamhet drabbas av besparingar och varför skulle då försvaret vara undantaget? Om situationen i omvärlden förändras kan Sverige upprusta efter behov. Som en ytterligare paradox uppger de ansvariga politikerna att Sveriges säkerhetspolitiska målsättningar ligger fast, uppgiften till försvaret att hela landet skall försvaras ändras inte. Bantningen av armén från 16 till 12 brigader, nedskärningar av marinen, tex att antalet ubåtar minskas från 12 till 9, antalet ytstridsfartyg dras ned, osv, skall enligt politikerna inte förändra förutsättningarna att försvara oss. ÖB, som har till uppgift att administrera neddragningarna har som kommentar till beslutet uttalat "Sverige har inte längre förutsättningar att försvara hela landet".

Med andra ord anser han att Sverige i händelse av ofred inte kommer att klara av att försvara Norrland. De förband som är kvar måste inrikta sig på att försvara strategiskt viktiga befolkningscentra som Stockholm, Göteborg och Malmö samt andra viktiga orter och anläggningar. De militära experternas bedömningar, tar det socialdemokratiska partiet som huvudansvarig i försvarsutskottet ingen hänsyn till. Utopier och dogmer om Sveriges goda

försvarsförmåga tillsammans med världlösa löften om att hela landet skall försvaras dominerar deras uttalanden och beslut.

Vid en närmare analys av deras argument framträder en bild av att de inte enbart är ihålliga, de är även missvisande och till stor del helt felaktiga. Vid en säkerhetspolitisk bedömning måste följande faktorer beaktas: Situationen i vårt närområde är lugn och stabiliserad, men demokratin i Ryssland är skör. Med en annan politisk ledning skulle Ryssland inom en snar framtid framstå som ett klart militärt hot mot Sverige. Den bild av Ryssland som framförs i TV och i övrig massmedia där landets försvar presenteras som fallfärdigt och på gränsen till sammanbrott är felaktig. Årligen utbildas två miljoner värnpliktiga med prioritering på elitförband. De projekterar ett nytt stridsflygplan samt nya varianter av stridsfordon. Ryssland har inte längre den militära kapacitet som gamla Sovjetunionen hade, men de är fortfarande en militär supermakt.

Utifrån svenska förhållanden innebar östfrigörelsen ökade truppsammandragningar i vårt närområde, då de soldater som var stationerade i Östeuropa förflyttades norröver och därmed förstärkte hotbilden mot Sverige. De stora kvantiteter militärt materiel sammantaget med det faktum att Ryssland är en kärnvapenmakt och deras nyvunna demokrati är skör, skapar osäkerhet i den säkerhetspolitiska bedömningen av vår region. Nationalismen har växt sig stark i landet och företrädaren för ett av landets största partier har uttalat hotelser om att Baltikum och Finland skall annekteras av Ryssland. Situationen i vårt närområde är därför inte så lugn och stabil som socialdemokratiska politiker försökt påskina.

Att Sverige som ett moraliskt föredöme skall nedrusta för att därmed motivera andra att följa vårt exempel är en rentav löjlig teori. Varje land utformar sitt försvar efter tänkbara hotbilder och landets ekonomiska för-

utsättningar. Att Sverige som en stabil demokrati med sitt uttalade och bevisade neutrala beteende i händelse av en konflikt skulle minska hotbilden mot något av våra grannländer är en befängd tanke. Om Sverige nedrustar ökar i stället instabiliteten i vår region och hotbilden mot våra grannländer ökar då vi inte längre kan utgöra någon trygg "buffertzona". Sveriges neddragningar i det militära försvaret har hur som helst inte påverkat Norge, Finland eller Baltikum i någon avsedd riktning. De har alla ökat anslagen till sitt militära försvar. Att de gjort en annan säkerhetspolitisk bedömning än vår regering står klart.

Att försvaret av rättviseskäl skall bidra till besparingarna i den offentliga sektorn faller på sin egen orimlighet. ÖB har uttryckt det hela som att vi kan låta besparingarna gå så långt så att vi lägger ned hela försvaret. Klarar sedan Sverige i framtiden av att stå utanför konflikter var besparingen genial, men drabbas landet av ofred, står vi utan möjlighet att försvara oss och vi förlorar vår suveränitet.

Beroende på hur mycket vi värdesätter vår suveränitet och vårt självbestämmande skall anslagen till det militära försvaret beräknas. Givetvis utifrån den aktuella hotbilden, men man måste då beakta att vi lever i en föränderlig värld. Vem kunde förutse Sovjetunionens sammanbrott, eller återföreningen av Tyskland? Anslagen till det militära försvaret måste beräknas utifrån det det sämsta tänkbara alternativet tio år framåt. För det går inte att som försvarsutskottet föreslagit rusta upp om situationen i omvärlden förändras. För det första tar det tio år att utbilda de soldater som finns i utbildningsreserven och återta Sveriges tidigare militära kapacitet. Bristen på befäl och materiel kommer att omöjliggöra alla sådana planer.

De konsekvenser nedläggningarna av regementen runt om i landet har fått illustreras bäst ur ett lokalt perspektiv. Om Dalaregementet läggs ned, kommer det att uppstå ett 60 mil

Forts. sid 19

Det var då...

När den döde segrade – Wolfenbüttel juni 1641

I mars 1641 vann den dödssjuka Johan Banér sitt livs sista stora triumf, när han räddade den svenska Donauarmén undan de överlägsna kejserliga härarnas stridsgrupp och förde den välbehållen samman med andra svenska trupper och den underställda franska hjälpkåren. Den 10 maj slocknade hans flämtande livslåga. Han dog, efterlämnande en räddad armé – men en armé, som var så konstruerad, att den dyrkade fältherrens död kunde medföra ett sammanbrott. Visserligen utnämnde svenska regeringen omedelbart en efterträdare i Banérs egen klass, hans gamle stabschef Lennart Torstensson. Men det tog 1/2 år innan denne kunde komma ner och gripa tyglarna. Och till dess...

Tills vidare ställdes Banérs armé under befäl av ett kollegium av generalmajorer. Det är ett mirakel att denna "kollegiala" ledning av en fältarmé kunde fungera. Det är mer än ett mirakel, när man vet att majoriteten av trupp och lägre befäl, upp i överste-graden för övrigt och till och med några generalspersoner, var värvade tyskar, skottar och andra i brokig blandning. I tider när solden uteblev och maten var knapp, hade Banérs allt överskuggande ledargestalt varit det enda sammanhållande elementet. De rent svenska förbanden, elit- och stöttrupper, och svenskarna inom de värvade regementena, var en minoritet.

Men detta var inte nog. Denna armé skulle samverka med en "fransk" kår, vars chef var fransman – de Guébriant – men som för övrigt helt bestod av värvade tyskar, befäl som trupp. I sin tur skulle denna kombination samverka med de lüneburgska trupperna – och dessas ägare, hertigarna av Lüneburg, spelade sitt eget lilla spel i smyg.

I detta läge av intriger och myteri-

hot, misstänksamhet och avundsjuka, låg nu de allierade arméerna framför fästningen Wolfenbüttel. Den var huvudstad för en av sagda lüneburgska hertigar, men för närvarande besatt av de kejserliga. Och nu skulle den befrias av militära skäl, men kanske främst politiska.

Och i det läget såg de kejserliga sin chans. Kejserliga och bayerska trupper, under formellt befäl av en österrikisk ärkehertig, i verkligheten förda av Banérs gamle motståndare Piccolomini, grupperades för att undsätta Wolfenbüttels garnison, lära hertigarna hut (=få dom att byta sida i kriget, för övrigt inte första gången) samt i förbifarten förintata den armé, som under Banér ställt till så mycket förtret, men vars nuvarande inre upplösning var väl känd i fiendeläget.

Överlägsen numerärt var man också – troligast stod 21 000 kejserliga + bajrare mot 18 000 svenskar + mer eller mindre allierade sammantagna (det finns också uppgiften 26 000 mot 20 000). Och så satte sig alltså den kejserliga-bayerska armén i marsch på morgonen den 19 juni för att utanför och bakom den svenska högerflygeln nå utgångsläge för ett angrepp i ryggen, medan avdelat kavalleri höll svenskarna sysselsatta, tills tiden blev mogen för att tränga ihop de svenska och allierade trupperna mellan de kejserliga huvudkrafterna och fästningen Wolfenbüttel – en perfekt plan (och skickligt kopierad efter vissa tidigare förehavanden av Banér).

Felet var bara att svenskarnas spaningsförband lyckats få tämlig klarhet i planen. När de kejserliga satt sig i marsch, fann man den svenska armén i en helt ny ställning längre bakåt. Men Piccolomini var en duglig man – snabba order gavs, de främsta svenska förbanden drevs bakåt, och snart mar-

scherade hela kejsararmén upp i slagordning. Spelet kunde börja på allvar.

På högra flygeln sökte man binda så starka svenska krafter som möjligt; men centerns anfall över slätten mot den svenska ställningen bröt samman i artillerielden. Istället blev vänstra flygeln brännpunkten. Bajrarna främst, kejserliga i deras fjät, gick till attack mot det avsnitt som hölls av Banérs forna livregemente, det berömda "Gamla Blå". Samtidigt gick kavalleriet till anfall i väster och norr. Det möttes med hårda hugg av Königsmarcks svenska ryttare; men i förstone tycktes övermakten fälla utslaget.

Det såg ett ögonblick ut som om det svenska rytteriet skulle tvingas vika, och därmed infanteriet, med "Gamla Blå" som kärna, tas i ryggen. Men bara för ett ögonblick – då rycktes nya svenska förband under Taupadel till en förintande motattack, som vräkte undan de fientliga skvadronerna. Under tiden pågick en av krigets hårdaste infanteristrider inne i skogen kring "Gamla Blå:s" ställning. Men nu gick utvecklingen sin obevekliga gilla gång... Sedan det bayerska infanteriet praktiskt taget förintats och det kejserliga mist fjärdedelen av sin styrka, gav ärkehertigen order att avbryta striden.

Resterna av de kejserliga och bayerska trupperna drog bort. Tystnad sänkte sig över slagfältet, där Wolfenbüttels öde avgjorts (och Lüneburgshertigarnas trohet tills vidare säkrats). Kvar stod frågan: Hur kunde den armé, vars inre konsistens skildrats inledningsvis, i grund besegra en överlägsen fiendehär under enhetlig – och dugande – ledning?

I "Herr Jans likfärd" har Snoilsky gett en dramatisk skildring av hur det

Forts. sid 19

Engelbrektsm

Engelbrektsdagen, 27 april, samlades sverigedemokrater till den sedvanliga manifestationen till åminnelse av Engelbrekt Engelbrektsson, bergsman-
nen från Norberg, som blev Sveriges förste store frihetshjälte. I år föll det sig så lägligt att högtidlighållandet av Engelbrekts frihetskamp kunde ske på Engelbrekts namnsdag.

Tillståndskrångel

Förra året hade vi tillstånd att marschera från Engelbrektsplan till Mynttorget som vi brukar, och givetvis utgick vi från att det skulle bli marschtillstånd även detta år. Vi hade anledning att tro så, eftersom ordningen under marschen 1995 hade varit god på det hela taget. Oroligheterna hade motståndarsidan stått för, och de som greps av polisen för våldsamt upplopp tillhörde alla motståndarsidan. Så vi tyckte att vi lätt borde få tillstånd även i år.

I stället möttes vi av total oförståelse. Vi skulle inte få marschera, för polisen kunde inte garantera säkerheten vare sig för demonstrationsdeltagare eller åskådare (!), påstods det. Vi överklagade till länsrätten och fick avslag. Detsamma hände i kammarrätten. Det enda som tilläts var en stående demonstration, men vad är det i jämförelse med en marsch? Och varför skulle vi nöja oss med det?

Goda förutsättningar

På Engelbrektsdagen samlades vi alltså vid tolvtiden på Engelbrektsplan och började genast formera oss för marsch. Vädret var varmt och skönt, och vinden fläktade lagom i fanor och banderoller. Det fanns verkligen goda

Vid tolvtiden lördagen den 27 april samlades Sverigedemokrater för att genomföra den sjätte Engelbrektsmarschen.

förutsättningar för en lyckad marsch. Vi var inte så många som förra året, men allt var väl organiserat, ordningen var god och allt klaffade. Det såg ut att kunna bli den snyggast genomförda marschen hittills.

Runt Engelbrektsplan hade polisen satt upp kravallstaket, och vi samlades innanför stängslen och ställde upp oss på led. Främst gick en ståtlig fanborg, därefter följde banderollerna och så

kom vi övriga marschdeltagare. Väntan kändes lång där vi stod på den dammiga planen, men strax efter klockan ett började trummorna egga till marsch, och hela kolonnen drog en suck av lättnad och marschen mot mynttorget började.

Mikael Jansson angrep i sitt tal de som för vägrade oss att göra vår stämma hörd.

Stoppad marsch!

Men, efter ungefär tio meter blev det stopp. Polisen släppte inte fram oss! Eftersom det är mot våra principer att gå i handgemäng med polisen försökte vi inte kämpa oss igenom avspärrningen, trots att besvikelsen kändes svår. I stället gjorde

de vi helt om och spred oss längs den långa avspärrningen utmed Birger Jarlsgatan. Där ställde vi upp med fanorna i vacker linje så att de vajade över staketet och in över allmänheten på trottoaren. Bredvid fanorna ställde sig banderollbärarna. På en av banderollerna stod ordet MÖTESFRIHET. Inget annat. Den sammanfattade i ett enda ord det som vi alla kände.

Stående demonstration

Vi fick alltså inte marschera till mynttorget, som är en fin och ostörd plats för en sammankomst, utan vi blev tvungna att hålla mötet innanför kravallstaket på den dammiga Engelbrektsplan. De förbipasserande kunde dock se oss på nära håll, och förhoppningsvis fick de sig en tankeställare. Kanske frågade de sig varför en skara disciplinerade och hyfsat klädda vanliga svenskar skulle stå inburade som vilddjur på Skansen, omgivna av kravallpoliser med hjälmar och sköldar.

Upprörda tal

Givetvis var vi besvikna och upprörda. Den inställda marschen blev naturligtvis huvudtemat för dagens talare. Mikael Janssons tal formade sig till ett kraftigt angrepp på dem som förvägrar oss rätten att göra vår stämma hörd, medan de släpper fram andra

arschen 1996

Fanbärarna ställde upp sig i linje vid kravallstaketet

opinionsyttringar. Som ett praktexempel drog Mikael fram hur "Hassans vänner" fått tillstånd till en demonstrationsmarsch på Engelbrektsdagen, trots att de ansökt en månad efter SD. Den traditionsenliga demonstrationen hindras alltså, men motdemonstrationen släpps fram!

Att polisen kan stoppa oss beror på att vi är demokrater och att vi respekterar lagar och förordningar, fortsatte han. Vi vill helt enkelt inte söka fysisk konfrontation med polisen. Men, tillade han, vi kommer igen – fast den politiska vägen!

Henrik Enmark tryckte i sitt tal på att direktiven att stoppa vår marsch kommer uppifrån, från högsta polisledningen – de enskilda polismännen på fältet delar i allmänhet Sverigedemokraternas åsikter.

Sverigedemokraterna har fått rätt

Att Sverigedemokraterna är ett parti på stark frammarsch framhölls av Mikael Jansson. Man ser redan hur våra flyktingpolitiska idéer fått mer och mer gehör. Snart kommer vi att vara allmänt representerade i de politiska församlingarna, och då kan ingen längre tysta ned oss.

Mikael talade också om Sverigedemokraternas kamp för att föra Sverige ut ur EU. Om Sverige blir kvar i unionen kommer följden att bli

nationalstatens undergång. Länderna i EU drivs mot större och större överstatlighet. EU-parlamentet kommer på sikt att bestämma i alla viktiga frågor, och vår riksdag blir bara en remissinstans. Mikael underströk dock att det är Europaunionen som vi vill lämna, inte samarbetet med andra europeiska länder. Men det måste bli ett samarbete i nationalstaternas Europa, inte i superstaten EU.

Leve konungen och fäderneslandet

Mikael utbringade ett fyrfaldigt leve för vår konung inför hans 50-årsdag. Därefter sjöng vi tillsammans "Du gamla, du fria", och sedan vi hurrat för fäderneslandet avslutades mötet, och deltagarna tog farväl för den här gången, fast beslutna att komma igen nästa år.

Nästa Engelbrektsmarsch

Självklart kommer vi att genomföra Engelbrektsmarschen traditionsenligt om ett år. Våra motståndare skall inte inbilla sig något annat. Ställ upp då du också och ta med dig så många sympatisörer, vänner och släktingar som du kan! Det skall synas att vi är en folkrörelse. Ju fler vi blir, och ju bättre vi uppför oss, desto svårare blir vi att stoppa!

Eva Nyman

Friheten

Tomas Simonsson, biskop i Strängnes, stod på Engelbrekts sida under frihetskampen. Han skrev till Engelbrekts ära *Engelbrektssången*, liksom den välkända frihetsvisan.

*O, ädle svensk, du stå nu fast,
och bättra det som fordom brast!
Du låte dig ej förvända!
Du våge din hals och så din hand
att frälsa ditt eget fädernesland!
Gud skall väl röst dig sända.*

*En fågel han värjer sin egen bur,
så göra ock alla vilda djur;
nu märk, vad du bör göra:
Gud haver dig givit sinne och själ,
var hellre fri än annans träl,
så länge du kan dig röra!*

*Frihet är det bästa ting,
som sökas kan all världen kring,
för den, henne väl kan bära.
Och, vill du själv dig vara huld,
du älska frihet mer än guld,
ty med frihet följer ära.*

Sverigedemokraterna

Riksårsmötet

1996

Under helgen 23-24 mars hölls Sverigedemokraternas riksårsmöte på Scandic hotell i Södertälje.

Representanter från hela landet slöt upp för att välja styrelse och utarbeta det nya partiprogrammet. Stor omsorg ägnades åt säkerheten; ytterst få visste var mötet skulle hållas förrän det var dags att ta sig dit. Dessutom hade en säkerhetsstyrka satts i hop för att hålla utkik. Men det betalade sig. Mötet kunde, till skillnad från mötet i Norrköping föregående år, genomföras utan några som helst incidenter.

Tomas Johansson höll före mötets öppnande ett välformulerat inledningstal, vilket presenteras i sin helhet på annan plats i detta nummer. Därefter öppnade Mikael Jansson årsmötet. Efter val av mötesordförande och mötessekreterare läste Jansson upp styrelsens verksamhetsberättelse. Det redogjordes för de förändringar som genomförts under året; instiftandet av ett verkställande utskott bestående av kassören, partiorganisatören och de tre ordförandena, grundandet av en faktabank för insamlande av intressant information, och ordförandebreven, med vilka styrelsemedlemmarna håller kontinuerlig kontakt. Därtill tog Jansson upp de viktigare besluten som styrelsen fattat, som SDU:s integration med moderpartiet, samt de viktigaste planerna för framtiden; bland det mest angelägna var att se till att landet är helt täckt av partidistrikt till hösten -97. Dessutom påpekades vikten av att partiet syns så mycket som möjligt fram till valet. Politikerveckan i Almedalen, nationaldagen och i samband med högtidlig-

hållandena av Engelbrekt och Karl XII är tillfällen då Sverigedemokraterna bör kunna få publicitet.

Därefter var det dags att välja styrelse. De flesta medlemmarna av föregående års styrelse kvarstod, även om några fick andra poster. Tomas Andersson, som tidigare varit andre vice ordförande blev nu vice, och Anders Westergren blev andre vice i Tomas ställe. Arnold Boström blev ny kassör. Styrelsen fick fyra nya ordinarie ledamöter: Eva Nyman, Paul Svensson, James Christensen och Jakob Eriksson.

De nya partistadgarna diskuterades och godkändes. De skiljer sig inte på några avgörande punkter från de gamla, men är mer logiskt och genomtänkt uppställda.

Omröstningarna var många innan det nya partiprogrammet kunde klubbas.

Att utforma det nya partiprogrammet tog betydligt mera tid i anspråk. Flera motioner hade inkommit med förslag till det nya programmet. SD-Uppsala lade in en motion i flera punkter där bland annat abortfrågan och frågan om från vilka länder viss invandring kan vara acceptabelt. Dessa punkter orsakade långa diskussioner. I synnerhet abortfrågan blev på detta liksom på föregående årsmöten föremål för en stundtals hetsig debatt.

Eftersom det knappast var möjligt att enas om en ståndpunkt som skulle kunna stå kvar i programmet under mer än ett år, hade styrelsen lagt fram ett förslag på att abortfrågan skulle bli föremål för en beslutande folkomröstning. Detta förslag godkändes omsider av årsmötet.

I övriga frågor var medlemmarna i stort sett eniga, även om det till och från blev diskussioner om de exakta formuleringarna så som de skulle stå i partiprogrammet. Bland det som beslutades stå med i det nya partiprogrammet kan nämnas presstödet bevarande, om än i begränsad form.

Då det blev dags att diskutera kommande aktiviteter var det främst Engelbrektsmarschen som var föremål för debatt. Det rädde enighet om att

marschen skulle genomföras, men det gällde att organisera det hela ordentligt. Det diskuterades livligt angående märken och klädsel. Några ville i första hand undvika dålig publicitet, medan andra ville ta strid för de gamla nationella symbolerna. Vidare diskuterades om det verkligen var lämpligt att bära sköldar under våra demonstrationer. Vissa menade att det kunde se ut som om vi förväntade oss bråk, och

att det därmed kunde vara provocerande. Andra ansåg att deltagarna måste kunna ha visst skydd från motståndarnas projektiler, och att de röda skulle kasta sten mot oss i vilket fall som helst, med eller utan sköldar.

SD skall naturligtvis vara närvarande under politikerveckan i Almedalen på Gotland i juli. Det kommer att bli ett utmärkt tillfälle för partiet att synas utåt.

En del av de inkomna motionerna

Nästan hela styrelsen samlad. Övre raden från vänster: Jakob Eriksson, Torbjörn Kastell, Paul Svensson, Magnus Edman, Eva Nyman, James Christensen, Martin Karlsson, och Per Emanuelsson. Sittande från vänster: Marcus Koch, Jimmy Windeskog, Tomas Andersson, Mikael Jansson, Anders Westergren och Arnold Boström.

behandlade ordningsfrågor och uppmanade till gott uppförande utåt, även vid provokationer. Som aktiv nationalist är det viktigt att inge förtroende. Våra motståndares stenar och flaskor skadar dem själva mycket värre än de skadar partiet, bara vi själva uppför oss väl.

Henrik Enmark lade in en motion angående förbud mot försäljning av nationellt material för egen vinnings skull. Årsmötet ansåg att de som säljer nationellt material är moraliskt förpliktigade att låta hela vinsten gå till partiet.

Torbjörn Kastell gjordes till ansvarig för SD-Kuriren, som inte kommit ut så ofta som det var tänkt. Frågan om att ge ut en veckotidning som skulle kunna få presstöd diskuterades, men det ansågs inte vara realiserbart för tillfället. Frågan kommer naturligtvis att tas upp senare, när partiet är moget för en sådan satsning.

Mötet hade gått så väl att det till och med diskuterades utanför protokollet om partiet skulle bjuda in journalister till nästa riksårsmöte. Mycket annat diskuterades på lördagkvällen, då deltagarna samlades i restaurangen eller baren för att koppla av efter dagens möte.

Det var sen söndagseftermiddag då mötet avslutades, som traditionen bjöd, med att man sjöng nationalsången. Mötesdeltagarna åkte hem efter ett mycket givande riksårsmöte.

Många nya kontakter knöts mellan medlemmarna som kom från hela landet. Från Sundsvall i norr till Ystad i söder!

Styrelsen 1996

Ordförande:	Mikael Jansson, Örebro
Vice ordförande:	Tomas Andersson, Sundsvall
Andre v ordförande:	Anders Westergren, Höör
Partiorganisatör:	Lars Emanuelsson, Stockholm
Kassör:	Arnold Boström, Huddinge
Regionsansvariga:	Thomas Söderberg, Sundsvall
	Jakob Eriksson, Falun
	Eva Nyman, Uppsala
	Magnus Edman, Sala
	Per Emanuelsson, Göteborg
	James Christensen, Älmhult
	Paul Svensson, Ystad
SDU-representant:	Jimmy Windeskog, Borlänge
Övriga ordinarie:	Henrik Enmark, Salem
	Marcus Koch, Ed
Suppleanter:	Torbjörn Kastell, Sundsvall
	Mats Tolgén, Växjö
	Martin Karlsson, Kävlinge
	Steve Larsson, Uddevalla

Tomas Johanssons inledningstal

Tomas Johansson är en mångårig medlem i partiet som har arbetat hårt och länge för det. Hans inledningstal vid riksårsmötet presenteras här i sin helhet.

"Partivänner!

För en vecka sedan höll det parti, som är huvudansvarigt för vårt fäderneslands kritiska tillstånd, kongress i Stockholm. Åratal av ekonomisk och statsfinansiell kris har gått många kongressombud spårlöst förbi: Försedda med gigantiska skygglappar fortsätter man att tala om den offentliga sektorns expansion och skattehöjningar. Detta i ett land med världens högsta skattetryck där de offentliga utgifterna närmar sig 70 procent av BNP. Partiledningen med Göran Persson i spetsen försökte lura ombuden med att "grunden nu var lagd till sunda statsfinanser" och att ersättningen i A-kassan åter skulle höjas till 80% 1998.

Att tidningen Dagens Industri tre veckor tidigare meddelat att Sveriges statsskuld sedan årsskiftet ökat med 32 miljarder verkade ingen ha noterat. Denna ovilja att se verkligheten, detta tunnelseende bottnar naturligtvis i egoism, gruppegoism och partiegoism. Man struntar helt enkelt i hur det går för den svenska nationen och kommande generationer svenskar bara man får behålla ersättningsnivåerna i socialförsäkringssystemet och A-kassan. 300 motioner till s-kongressen handlar om detta. SAP:s typiska utveckling och förfall sammanfaller i stort med Sveriges ekonomiska kräftgång där vi sjunkit från 3:e till 17:e plats i den så kallade välfärdsligan. Att det var något som gick snett i Sverige på 70-talet är helt uppenbart. På en rad olika områden!

SAP kan i dag betraktas som en paraplyorganisation för särintressen. Men i den svenska socialdemokratin finns många motsättningar inbyggda.

Krav och paroller som helt eller delvis är oförenliga och som innebär att om man satsar på det ena påverkas det andra. Låt mig ta några exempel:

*Socialism-Demokrati
Jämlikhet-Frihet
Klasskamp-Folkhem
Högskattepolitik-Tillväxt
"Rättvisa"-Ansvarstagande
Särintresse-Allmänintresse*

Jag nämnde tidigare SAP:s partiegoism och gruppegoism och skulle vilja lägga till ordet generationsegoism. Att de och andra grupper, till exempel vänsterpartiet, är beredda att låna pengar för att spendera på andra generationers bekostnad är egentligen något oerhört. Ett ännu värre brott mot kommande generationer är massinvandringen. Under perioden 1980-94 fick totalt cirka 460 000 personer uppehållstillstånd i Sverige. Av dessa var 15 000 personer konventionsflyktingar. Till och med en tjänsteman på invandrarverket har i DN-debatt (940418) påpekat att de som fått permanent uppehållstillstånd enligt genevekonventionen utgör endast en till två procent.

Arbetslösheten bland dessa människor närmar sig nu 30 procent bland gruppen utländska medborgare. Fram till 1975 förvärvsarbetade invandrare i högre utsträckning än befolkningsgenomsnittet. Sedan dess har det gått utför och särskilt brant efter år 1990. I dag står över hälften av de utländska männen inte ens till arbetsmarknadens förfogande. För kvinnornas del är siffran 70 procent. Ännu värre blir det om man tittar på enskilda etniska grupper. Bland män med turkiskt eller iranskt medborgarskap var siffran

mindre än 20 procent! Genom att svenska politiker har beviljat alla dessa horder permanent uppehållstillstånd har man också garanterat dem och deras avkomlingar livstids försörjning på skattebetalarnas bekostnad. I Rinkeby börjar man nu få tredje generationens förtidspensionärer. Men en del föredrar att flytta hem, i Chile har vi nu 4 500 förtidspensionärer som belastar det svenska socialförsäkringssystemet med närmare en halv miljard kronor. Eftersom politikerna saknar vilja och mod att rätta till sina misstag kommer man aldrig att erkänna sitt ansvar för de senaste tjugo årens destruktiva invandringspolitik. Man kommer att vägra att sända hem de objudna gästerna. Trots att totalkostnaderna för invandringen ligger över 100 miljarder per år och betalas via skattsedeln så kommer huvuddelen av kostnaderna för invandringen att betalas i form av sänkta inkomster. Vi går nu in i en lågkonjunktur under de sämsta förutsättningarna i modern tid vilket kommer att resultera i fortsatt upplåning. När vi inte kan låna längre blir resultatet en kollaps för de sociala trygghetssystemen. Pensioner, sjukersättning, A-kassa, föräldrapenning och socialbidrag sänks kraftigt. När detta inträffar, tvingas stora grupper som i dag ej arbetar att ta ett arbete för sin försörjning. Följden blir att utbudet av arbetskraft vida överstiger efterfrågan. Lönerna för okvalificerad arbetskraft pressas ned till minimum. Det är då de verkliga kostnaderna för invandringen blir uppenbara. Flertalet svenskar kommer att beröras, personligen eller genom att anhöriga och vänner får sänkt levnadsstandard. Även om inte denna dystra profetia går helt i uppfyl-

lelse så är ändå skadeverkningarna av den vettlösa massinvandringsidiotin katastrofala. Vi Sverigedemokrater borde alltid framhålla i alla sammanhang att detta är ondska mot kommande generationer. Att en enda generation omöjligen har rätt att förslösa vad tidigare generationer byggt upp. Ej heller har den rätt att lämna över ett konkursbo och en mångkulturell svinstia i arv till kommande generationer.

När vi träffar på "flyktiggullartanter" och andra som är positiva till asylmissbruket bör vi alltid framhålla just detta:

1: Ondska mot kommande generationer.

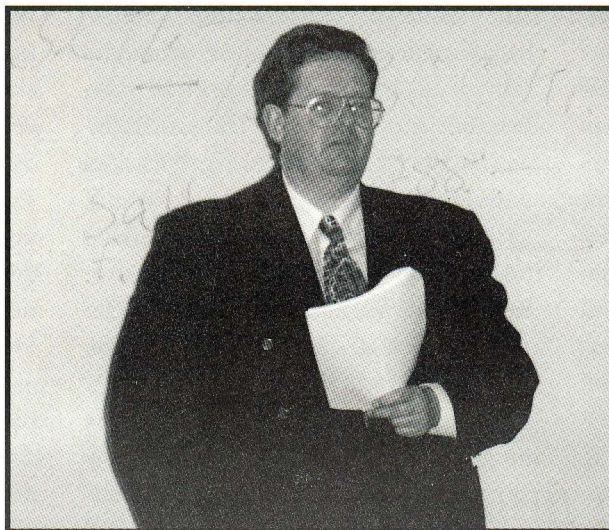
2: Perverterad humanism (dvs, bättre att hjälpa på plats)

3: Den svenska välfärden är uppbyggd av svenskar för svenskar.

4: De flesta är asylmissbrukare, ej flyktingar.

Med dessa argument klarar man alla sakliga diskussioner. Problemet är att så få diskussioner i detta ämne är sakliga. Våra åsiktsmotståndare verkar vara lika sakliga som supporters till hockey- och fotbollsklubbar. Det där känner vi till men vi får inte glömma att vi har allt att vinna på att debatten förs på en saklig nivå och att motståndaren gynnas av en känslomässig sådan. Verkligheten har fullständigt torpederat de myter som etablissemanget försökt få oss att tro på de senaste årtiondena. Tyvärr har väl partiets framtoning vid demonstrationer och möten inte alltid varit så rättvisande vilket bland annat påpekas i motion nummer tre till årsmötet. Det finns naturligtvis förklaringar till varför det blivit så här, bland annat det hysteriska debattklimatet, fysiska och massmediala övergrepp, vanmakt över förstörelsen av landet, många svenskers strutsmentalitet och feghet, och så vidare, och så vidare. Saken har inte blivit bättre av att vissa personer skrivit insändare i SD-avdelningars namn där man blandat i hop egna åsikter med partiets. Detta är naturligtvis fullständigt oacceptabelt. Det borde vara en självklarhet att när man uppträder som SD-representant så

hävdar man bara partiets ståndpunkter. Och man skall vara medveten om att man väldigt fort uppfattas av sin omgivning som SD-representant när det blir känt att man är SD-medlem. Naturligtvis kan inte partiet lägga sig i vad medlemmarna gör på sin fritid eller har för åsikter i diverse frågor. Men man får nog räkna med att om skillnaden mellan det man säger och

Tomas Johansson håller inledningsanförandet på riksårsmötet, Södetälje 23 april 1996.

det man gör blir för alltför stor så noteras det av omgivningen och man förlorar i trovärdighet. Dessutom får massmedia en tacksam angreppsvinkel till exempel nästa gång det drar i hop sig till val och du står med på valseldn. Det kan flera SD:are vittna om.

Tidsskriften Fri Information skrev i nr 3/94 följande om SD:

"Den vanlige hyggliche svensken blir fortfarande skakad av att bli skälld fascist, nazist och rasist av massmedia och politiker när han protesterar. Det tar sin tid att lära sig stå emot invandringslobbyns kampmetoder. Därför skrämmar medias bild av Sverigedemokraterna. Den vanlige svensken vill inte bli förknippad med ölberusade ynglingar försedda med rakade huvuden och stålhattförsedda kängor skrålande "Sieg heil" och "Ut med packet", vilket är massmedias bild av Sverigedemokraterna. Sverigedemokraternas chanser ökas inte av att partiets ledning har svårt att frigöra sig från en 1930-talsnostalgi, som skymtar i olika sammanhang. Pro-

blemen kvarstår så länge partiledningen inte lyckas förbättra sin massmediala image och därigenom inge den vanlige väljaren större förtroende."

Det är väl bara att instämma och erkänna att det brustit i vissa sammanhang. Om detta årsmöte i stora drag antar programrevideringsgruppens förslag till nytt utvidgat partiprogram innebär det att vi lagt en god grund för ett fortsatt arbete med att förbättra vår image och att framstå som ett seriöst nationellt, demokratiskt mittenparti.

Låt oss en gång för alla ta farväl av alla pellejönsar och sekter med olika slags bokstavskombinationer som inbillar sig att man kan kopiera ett system i ett annat land i en annan tid in i minsta detalj. Låt oss i stället vända oss till de människor som bekymrar sig för Sveriges väl och ve här och nu! Ett nytt reformerat Sverige måste byggas utifrån svenska förutsättningar baserat på det svenska folkets särdrag och speciella kynne. Dessa framträder tydligt i vår svenska kultur och kulturens betydelse kommer att öka vartefter konflikterna mellan urinnevånare och inkräktare ökar.

Får vi inte i gång en repatrieringspolitik inom en snar framtid så blir kulturen den viktigaste överlevnadsfaktorn för det svenska folket. En delawareindian sade i en intervju i Svenska Dagbladet följande:

"På det inre planet måste vi gå tillbaka till våra rötter. Hitta tillbaka till vår egen kultur och religion."

Han menade att indianerna inte bara decimerats numerärt, utan även psykiskt och kulturellt sedan de vitas ankomst. Detta folk mord är ett kollektivt trauma för ursprungsbefolkningen som bara kan helas med själslig behandling. Alltså upp till kamp mot historie- och rotlösheten.

Måtte svensk nationalism en dag bli så stark att vi undgår indianernas bittra öde och i stället snart kan övergå från uppehållande defensiv strid till en offensiv som slår omvärlden med häpnad!"

Det sönderfallande folkhemmet

Man kan likna Svea rike vid en människa. Tiden när de germanska stammarna för första gången bosatte sig i nordnorden var hennes barndom. Under den hedniska forntiden utvecklades den sköna Svea till en upprorisk yngling, full av hetsigheter. Tiden efter kristendomens införande var hennes medelålder, ansvar och eftertanke hennes bud. I vår tid har den förut så underbart vackra Svea drabbats av en sjukdom, hon är plågad och döende!

Det är vi svenskar som inte tagit hand om vår allra käraste på ett fullgott sätt, och därför är det nu vår, och ingen annans plikt att bota henne från denna hemska plåga!

Socialdemokraten Per-Albin Hansson predikade under sin tid vid makten ett fosterländskt budskap, budskapet om det goda folkhemmet. Han ville ena Sveriges folk och göra slut på den vansinniga klasskampen. I sin skrift "Sverige åt svenskarna – svenskarna åt Sverige!" som publicerades 1927 propagerar han för nationalism och samarbete över klassgränserna. Han införde fosterländskheten (vilken borgarklassen tidigare haft patent på) som en del av arbetarrörelsen. Han ville göra Sverige till ett jämlikt land där alla, både handens och hjärnans arbetare, skulle ha lika rättigheter, där ingen skulle behöva känna sig förtryckt. Han ville göra Sverige till ett folkhem, och han lyckades!

Åren fram till 1970 var Sverige ett av världens rikaste länder och hade troligen världens mest stabila ekono-

mi. Sverige var homogent såväl etniskt som kulturellt och religiöst. Jämlikheten mellan klasserna var utbredd i mitten av 1900-talet. Det goda folkhemmet som Per-Albin Hansson talade om var en realitet! Sverige lyckades undvika både det första och det andra världskriget, när de andra länderna i Europa låg slagna i spillror blomstrade Sverige. Vi hade råd med en god social omsorg åt våra landsmän. Sverige var en idyll, ett paradiset!

"I dag finns det drygt en miljon människor av utomeuropeisk härkomst i Sverige"

Men snart skulle mörka moln hopa sig på Sveas klarblå himmel. I början av 1970-talet tog de styrande socialdemokraterna flera steg åt vänster. Löntagarfonder infördes, de privata företagen plundrades genom skatter och Sverige skulle, med internationalisten Olof Palme i spetsen, helt plötsligt internationaliseras! Under parollen "internationell solidaritet" gavs miljardbelopp bort i U-hjälp som senare visade sig fullständigt verkningslös. Olof Palme och de dåvarande beslutsfattarna kände större gemenskap med tredje världens folk än med sina egna landsmän! Den svenska staten skulle snart visa sig bli tvungen att låna pengar både inom och utom landet för att ha råd med notan. Det är dessa låns räntor som dag för dag ökar vår statsskuld. Vad de styrande politikerna i vårt land tänkte på under denna tid är obegripligt! Sverige och svenskarna hade allt ett folk kan önska sig och våra politiker raserade alltihop!

För det räckte tydligen inte med att vänstersocialismen fick råda och att

statens inkomster rasade i botten. Nej, nu fick någon av dessa i det närmaste kriminella dårar för sig att vårt svenska homogena folk skulle uppblandas, genom massinvandring av människor från andra världsdelar! Från början av 1970-talet har vi tagit emot enorma mängder utlänningar och i dag finns det drygt en miljon (1 000 000!) människor av utomeuropeisk härkomst i Sverige!

Nej, hade våra politiker bara raserat ekonomin så hade vårt problem i dag inte alls sett ut på samma sätt, och det hade inte på långa vägar varit lika allvarligt. Ett homogent folk är den allra främsta förutsättningen för att en nation skall kunna genomgå en fredlig, harmonisk utveckling. Utan detta grundläggande fundament rasar landet förr eller senare samman. Etniska konflikter, segregation och orättvisor kommer snart att ta överhanden i ett heterogent samhälle. Ett sådant samhälle kan aldrig bli ett folkhem. Det som våra förtroendevalda gjort är fruktansvärt oansvarigt. Det är oansvarigt mot våra förfäder som slitit ryggen av sig för att bygga upp välståndet i vårt land! Det är, om möjligt, ett ännu större svek mot våra efterkommande, våra barn och barnbarn. Det är de som kommer att ta över vad vi lämnar efter oss. Jag tror att de kommer att döma oss hårt, vi hade allt och vi kastade bort det, alltihop!

En nationellt inriktad politik måste alltid se till nationens bästa, kosta vad det kosta vill! Den måste syfta till att skydda det egna landet och folket från alla former av utländsk dominans, på det ekonomiska, det kulturella och det politiska planet. För att någonsin kunna återskapa det svenska folkhemmet så måste ett mycket noga genomtänkt politiskt program skapas. Jag

tänker här ge mitt recept på hur en nationell räddningsaktion skulle kunna se ut.

*Det mest akuta är att repatriera så många etniska främlingar som möjligt, Sverige måste åter bli homogent! Många felaktigt utgivna medborgarskap kommer att dras in och alla som inte behöver frukta för sina liv skall sändas tillbaka till hemlandet. Repatrieringssträvandena skall huvudsakligen rikta sig till utomeuropéer. De återvändande asylanterna skall till en början stödjas med ekonomiska bidrag för att de lättare skall komma igång och klara av livet i hemlandet. När Sverige åter fått en homogen befolkningsstruktur så kan det långa och hårda uppbyggnadsarbetet ta sin början.

*För en lång tid framåt måste Sverige styras med en *förhållandevis* sträng åtstramningspolitik. Detta är nödvändigt då socialism i allmänhet inte åstadkommer inkomster utan endast utgifter.

*Samarbete med Europa och världen måste av politiska och ekonomiska skäl upprätthållas och handeln mellan länderna underlättas. Detta får dock inte ske på bekostnad av ett

folks nationella oberoende, EU får på inga villkor bli ett "Europas förenta stater"!

*Vi kan givetvis inte låta de svaga i samhället bli helt utan hjälp, trots hårda besparingar. När vi slutligen fått upp ekonomin på topp igen (det är omöjligt att säga hur lång tid detta kommer att ta) så kan man lätta avsevärt på svängremspolitiken. De sociala skyddsnäten kan då byggas ut rejält. Statens inkomster behöver inte längre vara lika stora, huvudsaken är att man alltid har en sunt växande ekonomi och tillräckligt med pengar i statskassan för att klara av en kraftig lågkonjunktur.

*Den offentliga sektorn kan inte tillåtas växa till orimliga proportioner, vi måste alltmer lita på privata initiativ.

*Sverige skall föra en företagsvänlig skattepolitik för att försäkra sig om att företagen stannar inom landet och för att underlätta nystartande av privatföretag.

*Staten måste i möjligaste mån undvika att låna pengar, men om sådana behov ändå skulle uppstå så skall nedskärningar i utgifterna göras omgående så att lånebehovet minskas.

*Jämlikheten mellan de olika klasserna måste stärkas för att skapa en god folkgemenskap, vi måste till varje pris stoppa den vansinniga klasskampen som förespråkas av marxister och kapitalister. Det slutgiltiga målet är givetvis att gå tillbaka till det goda folkhemmet Sverige.

En politik som denna är nog det enda realistiska alternativet för att återuppbygga vårt land till en välmående nation igen. Vi skulle självklart kunna inrikta oss på en mer populistisk politik i syfte att vinna anhängare, men detta kommer säkerligen bara att slå tillbaka på oss själva förr eller senare. Det är lika bra att upplysa folk om den bistra sanningen direkt, vägen tillbaka till vad som en gång varit kommer att vara lång, hård och tuff. Men jag anser att det är varje ansvars-kännande svensk mans och kvinnas plikt att engagera sig i kampen för fosterlandet, för att förhindra en total degeneration av vårt rike! Vägen kommer att kantas av motgångar och nederlag, priset är högt, men om vi lyckas så lovar jag att det kommer att vara värt det!

Sverige är värt att kämpa för!

Martin Linde

Ett ord från redaktören:

SD-Kuriren söker medarbetare

skribenter * fotografer * tecknare * tipsare

Åtskilliga stora planer har genom åren lagts fram för SD-Kurirens utveckling, några realistiska, andra inte fullt så realistiska. Ett djärvt, men dock realistiskt mål är att göra SD-Kuriren till en månadstidning. Det finns vilja och pengar till detta; men om vi skall kunna åstadkomma en bra månadstidning behöver vi mer material, och fler som är villiga att engagera sig i tidningen. Framför allt vårt bildarkiv är magert, och duktiga fotografer står högt på vår önskelista. Du som vill skriva artiklar till kuriren, skicka gärna med bilder, i synnerhet om artikeln kommer att omfatta mer än en sida i kuriren (ungefär ett och ett halvt maskinskrivna A4-blad). Vi ser gärna också en mer "journalistisk"

stil på artiklarna; skriv sakligt och objektivt, även om sådant som de flesta av oss avskyr. Inte många tidningar behandlar Sverigedemokraterna sakligt och objektivt, men vi bör föregå med gott exempel. Undersökande reportage och artiklar av nyhetskaraktär är mycket välkomna. Om du inte vill eller kan skriva, men kommer på något intressant som SD-Kuriren bör ta upp, tipsa oss om det! Gömmer kyrkan i din stad asylanter? Planeras ett nytt moskébygge där du bor? Begraver den lokala tidningen nyheter om vissa våldsbrott? Om du vill att det skall komma fram, skriv till SD-Kuriren!

Torbjörn Kastell, redaktör

Skriv till insändarsidan:

Intresset för insändarsidan ökar i takt med svenska folkets missnöje. Många skickar in insändare, men tyvärr har vi inte utrymme för alla. Däremot sparar vi givetvis insändare till senare nummer. Skriv gärna till oss, men tänk på att skriva kort och kärnfullt. Skicka gärna med foton eller teckningar. Insänt material kan tyvärr inte returneras av praktiska skäl. Adressen är: Insändarsidan, SD-kuriren, Box 200 85, 104 60 Stockholm.

Får en svartskalle säga svartskalle till en annan person om de båda har invandrarbakgrund?

Får båda böta om de kallar varandra för svartskallar, eller gäller det bara om en vit svensk säger ordet?

Om en svartskalle säger svartskalle till en vit svensk men med mörkt hår, då blir han ej anmäld, eller hur?

Fortfarande kan man i alla fall tänka svartskalle när en sådan figur är i antågande.

Jag säger som en insändare i sista numret av Fri Information sa; "Sverige har blivit ett dårhus."

Varför måste svenskorna gå i dessa långa muslimsärkar.

Skall det vara ett mode att se utländsk ut?

Lagom är bäst!

"Ulla i Enschede"

Hej!

Det är med delade meningar som jag skriver. För det första sympatiserar jag med mycket av det som ni för fram och verkar stå för. Å andra sidan känner jag mig "mesig" som inte öppet vågar stå upp och ta del i kampen. Men det beror på det arbete som jag har och där jag är övertygad om att det skulle innebära att jag skulle få problem på arbetsplatsen om jag öppet sympatiserade med Sverige-demokraterna.

Faktum är att vi har problem i landet och det beror på den politik som fördes fram på 60-talet och som fick fortsätta fram till vår tid. Vi svenskar har oss själva att skylla till stor del för detta. Har vi kritiserat politikerna? Har vi ställt dem mot väggen och krävt ansvar? Vilken företagsledning hade fått sitta kvar, som ställt till det så i sitt företag, så som våra politiker har gjort med vårt land? Nej, vår föräldrageneration och även vi, på senare tid, har fortsatt att gå till valurnorna och lägga våra röster på de traditionella riksdagspartierna. Man röstar på Socialdemokraterna för något de stod för i början och mitten av detta sekel. Borgarna har ju heller inte visat sig vara ett dugg bättre. Snarare värre!

Att sympatisera med SD = att vara rasist, nazist och utlänningshatare (Har jag glömt något?). Tyvärr har ni ju fått mycket dålig publicitet, beroende på öldrickande, berusade, skränande, hot och våldsamma skinnskallgäng som dragit omkring och gjort hitlerhälsningar, vilka har förknippats med er. Men vid köksbordet pratas det samma språk, som ni för fram under era radioprogram. Jag brukar lyssna på er och har gjort det ganska länge. Jag tillhörde också dem som lade en röst vid de senaste valen på er. Ni behöver en bättre profilering. Problemet är bara hur man ska få oss "mesar" att ställa upp. SD måste kunna komma att förknippas med vanliga människor för att kunna ha en framtid. **Innan det är försent!** Eller är det kanske redan det? Jag är över-

tygad om att det finns många som tycker lika som ni men som av olika orsaker inte kan nås av budskapen. Ge inte upp, fortsatt att höras och synas.

T.B.

När jag nu upplever vilka framgångar vårt parti har fått detta sista år kan jag inte underlåta att uttrycka min glädje över detta. Då jag fått uppleva och deltaga i några demonstrationer på sista tiden kan jag inte undgå att känna en enorm glädje när jag ser alla människor som vi har bakom oss och som ger oss sitt stöd. Men en sak är att det bekymrar mig att inte denna allmänhet kommer in ibland oss.

Förklaringen är säkert enkel. De vågar inte eftersom massmedia skrämmar dem och rödingpöbeln har inbillat människorna att vi skulle vara farliga

för allmänheten. De är säkert också rädda för att de skall trakasseras av sina familjer, övriga släktingar, vänner, arbetsgivare och landsförrädare. För att inte tala om alla utländska desertörer och inkräktare som för övrigt inte har här att göra.

Vilken lycka det ändå är när vi tänker på att vi erövrat och fått allmänhetens stöd på flera platser såsom Örbyhus, Hedemora, Klippan, Sösdala och snart antagligen också Svedala. Vi i Skåne kan vara stolta eftersom vi förefaller ha många sympatisörer, men Malmö blir förmodligen en av de svåraste platserna att erövra, ty här har kommit så många kriminella utländska lycksökare från andra platser i Sverige. Även i en homogen befolkning kan det uppstå problem, men dessa problem kan alltid lösas, men i ett mångkulturellt samhälle, visar det sig, att staten måste sätta in sina polisiära och militära resurser mot sitt eget folk. Sovjet och före detta Jugoslavien är tillsammans med många andra länder exempel på detta.

Vårt land får inte undergå samma öde, utan detta land skall ännu en gång bli civiliserat för våra efterkommande generationer i tusentals år. För att detta skall kunna ske måste det mångkulturella samhället med kraft förhindras, och vi måste alltid vara medvetna om, att land, språk, kultur, ras och religion är oupplösligt förenade, och är förutsättningen för ett lands och dess befolknings överlevnad. Vi får inte heller glömma att när tiden är mogen ställa vårt eget pack i regering och riksdag inför riksrätt för landsförräderi och där de får redogöra för alla brott och stölder som de gjort sig skyldiga till mot Sveriges befolkning under alla gångna år.

Till slut önskar jag ett fortsatt framgångsrikt år 1996 för vårt parti och dess ledning och att vi så fort som möjligt kan kasta ut våra förbrytare ur regering och riksdag och få dit människor, som tänker mindre på egna tillskansade förmåner än på vårt land och dess befolkning.

Börje

Hör av dig till närmaste kommunförening –ditt stöd behövs!

SD-Borlänge Box 2050 781 02 Borlänge Tel: 0243-876 04 Pg: 492 20 41-1	SD-Kävlinge Box 99 244 22 Kävlinge Pg: 19 14 88-6	SD-Sundvall-Timrå Box 3060 850 03 Sundsvall Tel: 060-500 608 Pg: 21 55 42-2	SD-Växjö Box 489 351 06 Växjö Tel: 0470-828 58 Pg: 39 27 25-8
SD-Dals Ed Box 113 668 00 Ed Pg: 644 54 57-2	SD-Halland Box 6006 312 06 Mellbystrand	SD-Trollhättan Box 60 460 20 Sjuntorp Pg: 491 76 22-5	SD-Ystad Box 78 271 22 Ystad Pg: 643 30 61-6
SD-Eskilstuna Box 2071 630 02 Eskilstuna	SD-Norrköping Box 100 71 600 10 Norrköping Pg: 19 83 35-2	SD-Uddevalla Box 60 460 20 Sjuntorp Tel: 070-754 04 67 Pg: 834 39 13-3	SD-Örebro Box 526 701 50 Örebro Tel: 019-27 41 70 Pg: 480 99 96-4
SD-Göteborg Box 300 36 400 43 Göteborg Tel: 031-41 72 44 Pg: 38 05 85-0	SD-Sala Box 17 733 21 Sala Tel: 0224-124 53 Pg: 92 40 27-6	SD-Uppsala Box 1932 751 49 Uppsala Tel: 070-740 03 36 Pg: 79 83 57-0	SDU-Riks Box 766 191 27 Sollentuna Pg: 649 36 00-8
SD-Haninge Box 46 136 21 Haninge	SD-Skåne Box 545 243 26 Höör Tel: 0413-530 43 Pg: 42 38 12-7	SD-Varberg Box 1186 432 16 Varberg	
SD-Höör Box 545 243 26 Höör Pg: 437 95 76-4	SD-Stockholm Box 6003 129 06 Hägersten Pg: 85 92 83-4	SD-Västerås Box 160 18 720 16 Västerås	

Forts. från sid 8. ÖB presenterar...

långt håll i Sveriges mitt där det inte finns några förband. Dalaregementet har den fördelen att i händelse av ofred kan det i inlandet företas en skyddad mobilisering. Ett fungerande hemvärn och totalförsvaret är beroende av att de har tillgång till regementets kompetens och resurser. De soldater som utbildas är tränade för strid i vinterklimat, men klarar av strid i bebyggelse. Dalabrigaden kan en dag efter mobilisering delta i försvaret av Stockholm eller gränsen mot Finland. Förband som utbildas i söder klarar inte av strid i hård vintermiljö - de ges inte förutsättningar att öva. Under 90-talet har 100 miljoner investerats i regementet. Den lokala rekryteringen medför billiga hemresor, vilket är den största kostnaden vid utbildning av soldater generellt. Folket i Dalarna har en tradition av försvarsvilja, Gud hjälp om de lägger ned ett av Sveriges äldsta regementen.

Vi Sverigedemokrater anser: Hela landet skall försvaras. Nedläggningen av regementen runtom i landet måste stoppas. Anslaget till försvaret måste öka så att de har ekonomiska förutsättningar att klara av sin uppgift.

Jakob Eriksson

Forts. från sid 9. Det var då...

redan utbrutna myteriet inom den svenska armén upphörde och alla gick att värna den döde Banérs stoft, sedan en skotsk officer manat de gamla vapenbröderna att ge den store döde hans sista segergård. Från fransk sida har sagts att ett gripande tal av de Guébriant åstadkom effekten. Inga samtida källor bekräftar någondera versionen.

Men ändå ligger i legenderna en sanning: Det var Johan Banérs ande, som besjälade segrarna vid Wolfenbüttel. Bakom myterihot och intriger låg inbränd i djupet av de hårdföra knektarnas själar den lojalitet, som gemensamma öden under "Herr Jan" skapat. När eldprovet kom, var det den, som segrade. Och den höll också sedan Wolfenbüttels segeråskor tystnat kring fältherrens bår. Vapenbrödraskapet höll genom nya kriser, tills Lennart Torstensson övertog befälet och som Johan Banérs värdige efterträdare förde de blågula fanorna till nya segrar och fram till Wiens portar. Oavsett härkomst och språk följde veteranerna Kronan Sverige i lust och nöd. Så blev Wolfenbüttel vapenbrödraskapets apoteos i svensk krigshistoria, inspirerat av gemensamma öden - och av viljan att föra det av "Herr Jan" på Wittstocks kullar begynta verket till fullbordan.

***”Vi ärvde landet
av våra förfäder
och hoppas att
våra barn skall
ta över efter oss.
Inte främmande
länders barn!”***

I nästa nummer:

Tema religion!

**Om islam, svenska kyrkan, och hur svensk den
är egentligen.**

**SD-Kuriren nr 28
beräknas komma ut
under sommaren!**